

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Els accens declamatoris de la patrioteria clàssica ja no fan efecte "Don Clodoaldo" no més canta a la lluna. Això honora a la República i és per Catalunya una esperança més

ANY I

GIRONA, 7 DE MAIG DE 1932.

NUM. 14

Les tendències socialitzadores

Es corrent de condemnar l'evolució politico-econòmica del nostres dies en no mdel's principis d'un conservadurisme més o menys rerasagat. Veus significades — representades darrerament per la veu del senyor Ventosa i Calvell — s'han alirat contra la legislació de la República, especialment contra la reforma agrària i el control obrer en les indústries, per estimar que aquesta legislació d'orientació netament socialista, és imposada pels socialistes, contra la tendència doctrinal i la voluntat política dels nuclis republicans que integren el Govern.

S'ha dit molt que l'adveniment de la República no significava solament un canvi de forma, sinó que era i havia d'ésser un canvi de fons. Davant d'aquest fet, que sempre havia estat predit i anunciat pels nuclis republicans abans del 14 d'abril, si no ens estranya que l'esperdiment domini en certs esperits temorencs o incautes o simplement ignorants, ens sorprenen que determinades intel·ligències es donguin, ara, a engany i titllin de socialistes, institucions i tendències que res tenen que veure amb el socialisme.

Així la reforma agrària proposada, és de caire estrictament liberal. N'hi ha prou en tenir idees clares sobre els principis per a acceptar aquesta afirmació. En efecte: el que marca de divisòria entre les escoles socialistes i les que no ho són, és el principi de propietat, especialment el de la terra, que el socialisme en totes les seves tendències — des de Henri George a Lenin — volen que sigui socialitzada a mans de l'Estat i per tant amb negació total del dret i del fet de la propietat privada.

La llei agrària en qüestió, no solament respecta el dret de la propietat privada, sinó que el consagra, quan en la base octava estableix que tota propietat que s'expropiï serà indemnitzada, excepte la d'origen senyorial que ho serà solament per les millores o per altra incorporació de riquesa.

La tendència no és socialista, doncs, perquè està en pugna amb la vera doctrina socialista. És una tendència que han seguit tots els Estats liberals d'Europa, des d'Alemanya a Estònia, i a ningú se li ha acudit de dir que aquests Estats eren Estats socialistes. La majoria de les lleis agràries europees són dels volts de 1920; per tant nosaltres portem uns deu anys d'endarreriment en l'adopció d'un sistema econòmic-social que no ha produït cap estrall irreparable, si no era per aquells que creien tenir el dret de propietat per dret diví, com aquelles monarquies, que, protegides per les variades Esglésies, han contribuït a pertorbar el curs de la història.

Una cosa és la tendència socialitzadora i l'altre el socialisme. Aquella no és sinó una fórmula nascuda d'un fet que com a tal evoluciona incessantment. Un fet més fort que la nostra pròpia voluntat individual i col·lectiva, i que per tant és insensat de volguer-hi oposar dics, puix que esmicolarà tots quans obstacles s'oposin a la seva cursa impetuosa i irrefrenable.

Si la prudència no aconsella una oposició sistemàtica, un sentit de justícia aconsella, pel contrari, coadjubar-hi, majorment quan en fer-ho s'empra una tàctica que pot preservar majors mals i pot evitar experiències desagrades. La política socialitzadora, és doncs un antídote contra la fúria

demagògica d'altres tendències que són negació dels principis tinguts fins ara per fonamentals.

Com liberals proclamem la funció social de la propietat; cosa que si significa una sèrie d'hipoteques morals que graven la llibertat individual a benefici de l'interès col·lectiu, també significa el reconeixement explícit de la propietat privada, com element jurídic i com manifestació d'un superior interès humà i social. Atribuïm a la propietat l'estabilitzar la vida de l'home; l'assegurar-li la seva independència i el crear estímuls prou eficients per a incrementar indefinidament la riquesa col·lectiva i el progrés social.

Aquesta és la posició liberal. La que manté el Govern de la República; la que mantindria àdhuc sense que figuressin en el Govern els socialistes; la que correspon a la missió que la República s'ha imposat per volició de tots els nuclis republicans que havien proclamat aquesta revolució en llurs programes, àdhuc en aquells que no hi havia ni rastre de veleitats demagògiques.

En prendre aquesta posició, creiem que de retruc i sense proposar-s'ho, el liberalisme republicà adopta una posició conservadora d'allò que en definitiva és fonamental, posició molt més eficaç que la pròpia d'un dretisme discordat, d'efectes contraproduents i perjudicials.

I ara, els que siguin capaços de comprendre, que compreguin.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Partit Catalanista Republicà

DEMÀ A LLAGOSTERA

A dos quarts de deu de la nit de demà diumenge, en l'espai del saló d'espectacles del Cassino Llagosterenc tindrà lloc l'anunciat miting organitzat pel "Grup Catalanista Republicà" d'aquella vila.

Pendran part en l'acte els oradors senyoreta Miquel i els senyors Lluís G. Franquesa, Camps i Arboix i Eduard Regasol.

L'importància assolida per la novella entitat catalanista republicana de Llagostera fa confiar en un èxit remarcable.

NOVES ENTITATS ADHERIDES AL P. C. R.

Pel Govern civil han estat aprovats els estatuts de "Acció Catalana Republicana" d'Arbúcies i del "Foment Catalanista Republicà" de Celrà.

Pròximament donarem compte de la constitució d'aquestes noves entitats que vénen a la vida política amb els millors auspicis i les més llargues esperances.

La entitat celranenca, inaugurarà la seva actuació amb un miting que probablement tindrà lloc diumenge vinent.

NO ÉS QÜESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ÉS QÜESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ÉS QÜESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ÉS QÜESTIÓ DE PÀTRIA. (Frat de la Ribà)

ANTENA

UN PRIMER DE MAIG

Cada any, com tot allò que ja s'ha realitzat, el primer de maig, un cop passat, es converteix en un primer de maig.

Un primer de maig com d'altres. Manifestacions al carrer, discursos de flamarada, victors a la revolució social, col·lisions amb la força pública, molts trets, algun ferit, algun mort...

L'espetec del primer de maig és semblant arreu d'Europa i arreu d'Amèrica i d'Àsia civilitzades. A Espanya aquest primer de maig ha estat significatiu. S'ha celebrat amb menys abrividat que l'any passat i amb menys unanimitat. Les organitzacions proletàries típiques, com la C. N. T. viuen moments de crisi índici de desfeta; la U. G. T. ha de fer de governamental.

Solament el comunisme aixeca el cap i crida...

La jornada ha estat sagnant a Espanya. El balanç és d'una dotzena de morts, gairebé tots en pobles maders d'Andalusia i Extremadura. La constatació és curiosa: en els grans nuclis la commemoració ha estat pacífica; en canvi en els pobles gairebé incivilitzats la sang ha tacat la terra.

La febre que a primera hora s'encomanà de les masses obreres, seduïdes per promeses enganyoses i paraules excessives, quan en tant que febre ha iniciat la davallada en els nuclis més populosos, encara causa estralls en els medis rurals, més retardats i impermeables. El pas però ja està donat i les conseqüències són ja inevitables.

ELECCIONS FRANCESSES

Els esdeveniments polítics de la veïna França, són sempre per nosaltres de gran interès, perquè tenen sempre remarcable influència en els nostres esdeveniments polítics: No en va som tributaris de França, perquè ens semblem tan als francesos en quan som germans de raça i perquè França és la gran mestressa política del món, més encara que Anglaterra. Emmirallar-nos en França, és el secret del nostre progrés i del nostre benestar. Demés és una tasca possible, fàcil i que ens economitza prèvies experiències.

Encara no podem dir res sobre el resultat del primer torn d'escrutini; en la majoria dels districtes hi ha "ballotage" i caldrà esperar diumenge vinent.

No obstant pels resultats que es coneixen s'observa que els grans partits — Unió Republicana Democràtica (Marin), Republicans d'Esquerra (Tardieu), radicals-socialistes (Herriot) i socialistes (Blum) — mantenen posicions amb lleu avantatge pels de Marin i Herriot, sobretot aquest darrer. De confirmar-se demà aquesta tendència podríem tornar a veure els radicals remant en les galeres de la República, i qui sap si reconstituït el famós Cartel que té el màgic poder de fer baixar el franc.

EL "CRAK" ANARCO-SINDICALISTA

El congrés de Sabadell de la C. N. T. dirigida per l'anarco-sindicalisme,

La nostra nova casa

La interinitat d'estatge que el partit catalanista republicà ha hagut de suportar en els primers mesos de la seva existència a Girona, si bé no ha estat obstacle perquè llurs homes i organitzacions comarcals desenrotllessin les profitoses activitats que no desconeixen els nostres lectors, ha representat sempre un factor negatiu que ha minvat popularitat a l'organització de Girona.

La nostra entitat era com una família sense llar; sempre els membres disgregats, celebrant-se únicament les reunions precises per a mantenir contactes polítics; i així molts altres contratemps que únicament la ferma voluntat pel P. C. R. i un viu sentiment republicà i patriòtic podien mantenir.

En totes les reunions generals i de directiva, el tema de l'estatge era qüestió de conversa. Un any mirant els balcons cercant-hi un paperet blanc. Un any de fer projectes i càlculs, de vegades molt atrevits i altres vegades massa humils.

Un esperit sempre optimista hi ha entre nosaltres, que ens deia sempre: amb confiança absoluta, com pressentint una troballa immediata, esperem; la clau del problema és saber esperar.

No li ha mancat raó: després de tants i tants mesos, ja en fa un que els paletes remouen maons i runes en un principal de la Plaça de Sant Agustí. La propera setmana els guixaires hi donaran les darreres paletades.

Apart de la sala biblioteca i dependència per juntes, dels compartiments per higiene i d'un "office" per a preparar les consumacions del cafè, disposa el nou local d'una magnífica sala de jocs (àdhuc per billar). Però la part principal de l'estatge serà una gran sala de reunions i cafè, fàcilment habilitable per a conferències, de dotze metres de llargada per sis d'amplada. El sostre d'aquesta sala forma un padrilat geomètric que fa més gran la dimensió d'alçada, fent aparentar encara més gran aquesta sala de reunions.

Per la part de llargada tres enormes balcons s'obren damunt la part de la Plaça de la Independència. Per l'altra part, un finestral de gran dimensió dona llum cap a l'Avinguda de Ramon Folch i la Devesa. De la situació d'aquesta sala, deduireu la situació de l'estatge: és el principal

de la casa que fa cantonada entre la Plaça de la Independència i la Gran Via (als baixos hi ha el Cine Gran Via).

No caldrà descriure l'hermós panorama que ofrenen les cases de la riba dreta de l'Onyar, amb els campanars al fons. Com igualment no és necessari parlar de l'altra vista cap a la Devesa. Quedarà, doncs, un estatge alegre i amb vistes a la part més riallera i animada de Girona. Hom podrà utilitzar-lo també com a cafè.

Encara té un altre element que li dona més vida: és una terrassa sobre l'entrada del cinema Gran Via on a l'estiu podrà instal·lar-se una secció de cafè.

La decoració interior no podrà portar-se a terme fins la tardor, doncs les parets, acabades d'enguixar, no ho permeten. El mobiliari serà modern i confortable. No és aventurat dir que quedarà un estatge que passarà un bon xic del qualificatiu de "casinet de poble" amb què ens afavorí un col·lega que es vicia en explosions inadeguades.

Tindrà un avantatge sobre la majoria dels locals semblants de Girona: que almenys no serà un sepulcre dins cases rònegues, cosa que si entona amb altres entitats, no fa per la nostra, jove i plètòrica de vida i d'entusiasmes.

Sota aquesta volta, dins aquest ambient que estarà sempre amarat de patriotisme i de sentiments liberals, esperem reunir-hi bona part de la nova joventut de la República.

No reduïrem el "Foment" a un lloc d'esbarjo, ni deixarem que s'estanqui en vida massa tranquil·la. La confiança en un creixement ràpid ja ens ha fet calcular possibilitats d'exempli, de manera que els dotze metres de llargada del saló, podríem convertir-se en vint.

Esperem bastir sobre aquesta plaça que porta el nom d'Independència i que fins fa poc sentia únicament el bategar de centres que lluitaven contra la independència de la nostra Catalunya, volem bastir, repetim i afirmem, un "Foment" de catalanitat i de republicanisme, que veïllarà o bàtallarà sempre per la República i per la Catalunya autònoma.

JOSEP M.^a PLA DALMAU

Llibres nous

"Mirador", l'intelligent setmanari barceloní, anuncia per a en breu la publicació en llibreria, de les impressions directes de Rússia, que el senyor J. Terrassa publicà no fa gaire en el cofrere.

L'interès que aquelles pàgines desvetllaren en tots els que les llegiren, és auguri cert de l'èxit que ha de tenir el volum que s'anuncia amb fotografies sota el títol de "U.R.S.S., la República de Treballadors".

Interessantíssim serà el volum que la Editorial Barcino té en premsa, sobre "Els sistemes electorals" degut a la pluma eminent de A. Rovira i Virgili.

L'alta preparació de l'autor i l'actualitat del tema són motius assegurats d'èxit editorial.

Cal remarcar, d'entre els llibres

que es posaren a la venda durant el Dia del Llibre, un recull de poemes de Simona Gay — "Aigües vives" — que l'ha publicat, junt amb la traducció francesa, les "Editions Occitània", de París, i un llibre de poesies de J. Vives Borrel, que porta per títol "La pròdiga emoció".

L'anàlisi d'una ànima femenina d'una agudesa i ponderació, a la manera d'un Baring gosaria dir, com encara no estem acostumats en la moderna literatura catalana. Heus ací el que diu Miquel Llor del llibre recentment publicat, "Teresa o la vida amorosa d'una donat", de Carme Montoriol i Puig.

"Lo rondallaire" i "Jocs d'infants", de F. Maspons i Labrós, publicats per l'Editorial Barcino (dins les col·leccions Antologia i Popular Barcino, respectivament) són dos excel·lents llibres per a infants.

Reportatges de VIBRACIÓ

UNS MINUTS DE CONVERSA AMB JOSEP BRUGUERA. — ESTRENA D'UNA OBRA DE PERE CARRERAS. — IMPRESSIONS I PROJECTES.

Diumenge a la nit. Teatre ple. Al costat de la guixeta, aquell rètol tan grat als empresaris "agotadas todas las localidades para la función de esta noche". En el cartell una obra de Benavente.

A l'intermedi del segon a tercer acte, Josep Bruguera, el notabilíssim artista i pundonorós director ens rep en el seu quartet tot repassant el maquillatge.

El felicitem per l'èxit material i artístic assolit en la seva actuació entre nosaltres i li fem present el nostre agraiement per la dignitat artística que posa en el seu comè.

Parlem de l'obra que s'està representant, la que el reporter "reventa" davant la contrarietat de l'actor, tot elogiant la interpretació que considera difícilíssima i portem la conversa acà on vollem anar.

—Ens han dit que estrenarieu una obra d'un autor local. Doneu-nos detalls.

—Sí, és veritat. Estrenarem "La llei del shomes", tres actes en vers d'En Pere Carreras.

—I...
—...jo crec que agradarà. Cal tenir en compte però, que es tracta d'un autor novell i no podem ésser molt exigents. Malgrat tot, espero que el públic acollirà de bon grat aquesta obra, no precisament per tractar-se

d'un autor local, sinó per la valor literària de la mateixa. Cal animar a aquests joves autors que es presenten preparats per a triomfar...

—I, quan és l'estreina?
—Dijous, dia 12.

—Acabareu aviat la vostra actuació?

—El dia 15. No podem allargar-la més, perquè no tenim obres preparades i no volem abusar del públic gironí que tanta simpatia ens ha demostrat i a la que procurarem correspondre posant les obres amb tota dignitat i amb tot amor. Diumenge posarem "Esclavitud" i el dia 15, ens acomiadarem amb "La melodia del jazz" que Benavente ha tingut la gentilesa de confiar-nos la seva estreina a Catalunya i que nosaltres l'estrenarem a Girona en mostra de deferència a n'aquest públic que tant estimem.

El repòrter volia també, parlar de Teatre Català, d'aquest teatre nostre, que sembla que solament serveix en aquestes companyies de "tourné" permanent, per a omplir el teatre el diumenge a la tarda, d'un públic que riu, plora i s'emociona menjant caquets, però els timbres renouen imperatius reclaments els actors a escena i la conversa es clou amb una encaixada cordial.

LLUIS D'ARMENTERA

La Casa de Vells d'Agullana

Dies enrera, la premsa local publicava una senzilla noteta donant compte que havia estat signada pel Comissari de la Generalitat i el senyor Josep Parellada en representació de la seva muller Maria Teresa de Pallejà l'escriptura de donació d'un edifici i terres annexes d'Agullana, ultra 25.000 pessetes, que la mateixa feia a la Comissaria, i que aquest edifici seria destinat a Casa de Vells.

No escapà a l'observació del repòrter la importància de la donació i disposat a fer saber públicament com s'ha portat a terme aquest afer, ens personarem a l'Hospital, on en presència del senyor Carles Elps, Inspector general dels Establiments d'Assistència Social li explainarem els nostres desigs.

Don Carles, — com respectuosament l'anomenen les Germanes de l'Hospital — ens concedí hora per la tarda del mateix dia i ens contà entusiàsticament l'obra portada a cap, la transcendència de la qual no s'escapà de l'observació del llegidor.

Fa uns tres anys — em diu el senyor Elps — que vaig enterar-me de l'existència d'aquest edifici i que els seus propietaris no el volien acabar perquè no es consideraven amb prou forces per a mantenir-lo, jo allavors, vaig fer moltes gestions en les esferes oficials que sempre fracassaren per no trobar-hi l'acolliment que era de desitjar. Es un cas que no sabia explicar-me. Ens cedien edifici, pessetes i gestions fracassaren i vaig haver d'a-

La meua intenció allavors — segueix dient el senyor Elps — era que es destinés a l'educació pedagògica dels sords i muts per tal de posar-los en situació de rendir el seu tribut a la humanitat, dintre dels seus límits, naturalment, però com li dic, totes les truccions d'un nou pavelló a l'Asil de bandonar l'idea per manca de caliu en els homes que estaven obligats a vetllar per aquestes coses.

Traint un xic la paraula donada, el problema dels vells, amb la construcció d'un nou pavelló en l'Asil de Pedret i fou aleshores que vaig donar compte de totes les gestions que jo havia fet en relació amb l'edifici d'Agullana. No cal dir-li que promptament es donaren compte de l'extraordinària importància de l'assumpte i em confiaren les gestions per tal de solucionar-lo. Vaig reemprendre les negociacions amb el propietari i ja ho veu.

El senyor Elps ens contà l'enorme calvari que passà perquè els propietaris, degut a causes que no hem d'esmentar però que ens cal aclarir que no són polítiques, no estaven disposats en principi, a cedir l'edifici amb les

mateixes condicions que tres anys enrera.

Traint un xic la paraula donada, ens cal remarcar la tasca del senyor Elps, que amb un entusiasme grandíol ha trucat a totes les portes demanant caritat per aquests vells que tindran un nou casal on esmunyir-s'hi plàcidament les hores posteres de llurs vides.

No solament hem aconseguit la cessió de l'edifici que consta de semisotans, planta i pis i de les 25.000 pessetes, sinó la d'un trosset de bosc que podrà fer-se terres de cultiu, — ens diu el senyor Elps. — També tenim fetes unes gestions que ens fan concebre les més grans esperances que alguns propietaris veïns, cediran altres terres.

El poble d'Agullana, que també sent la caritat i estima els vells, ens ajudarà, n'estic segur i no serà molt aventurat dir que d'aquí tres mesos l'edifici podrà ésser inaugurat amb tots els serveis.

—Quin preu calcula que valen les obres construïdes?

—L'edifici i terres està valuat en 125.000 pessetes, però el seu preu pujà unes 10.000 pessetes més, segons m'he fet càrrec per documents, que he tingut a les mans.

—La cabuda serà de...

—Depèn de l'orientació que se segueixi, però pot calcular-se a una norantena de llits en servei actiu.

I l'assistència, a càrrec de qui serà?

—Com a tots els establiments benèfics de la Generalitat, el servei serà a càrrec de "Germanes".

Amb aquesta Casa de Vells — continua el senyor Elps — la Generalitat solucionarà un problema de gran transcendència social, ultra que alivia el de l'Hospital, perquè ara mateix, estem mancats de llits i entre els malalts, en tenim que podran passar perfectament a la Casa de Vells, o bé al Pavelló que es basteix a la Casa de Pedret.

Cregui que era un problema que no podia demorar-se més. Pensi que hi ha vell, que fa més d'un any que té aprovat l'expedient per ingressar i no pot fer-ho per manca de plaça.

Encisats de la sinceritat i simpatia del Sr. Elps, encaixem cordialment. En el pati de l'Hospital, la tarda cau plàcidament i els ocells, sobre les magnòlies encara no florides, refilen les seves més brillants tonades, com si també participessin de l'alegria íntima de l'obra que s'està realitzant i que permetrà que els vells de les nostres comarques tinguin la seva llar, on veuran endolcides les últimes hores d'una existència plena de lluites i desenganys.

LLUIS BOTA I VILLA

ANTENA

ha fet patent la fallida de l'organització a mans dels comunistes llibertaris.

Les organitzacions de Girona, Lleida, Tarragona i Manresa, tingueren les primícies del moviment sesecionista de la C. N. T. Ara han imitat aquell exemple les de Mataró, Olesa, Badalona i Sabadell. Tot és el començar i ara l'espectacle d'aquell Congrés, confirma la desbandada.

Diem de passada, que als obrers gironins els hi correspon el mèrit d'haver estat els primers d'expulsar-se el jou del despotisme anarquista.

En menys d'un any d'actuació lliure, l'anarco-sindicalisme ha provocat el "crak"; mancat d'intel·ligència no podia ésser altra cosa.

El moment és prou interessant per a no esguardar-lo amb inquietud. Ara el proletariat militant deurà envisatjar nous camins, segons té dret a fer-ho en us i defensa dels seus drets.

El perill està en que no es deixi portar, com tante saltres vegades, pels trempa-llamps, pels energúmens, pels "profiteurs".

Gosariem predir que el beneficiat de la fallida serà el comunisme, malgrat tot preferible a l'opder clandestí i al criteri apolític de l'anarco-sindicalisme.

HORTALICES QUE S'EXPORTEN

Ja fa una colla de mesos que a diari passen dotzenes de camions i altres elements de transport carregats d'hortalices amb destí al centre Europa.

La intensitat exportativa no ha minvat un sol moment, ocasionant en altres una escassetat de mercaderia en les nostres places de proveïments; perjudicant en altres la qualitat del que se'ns oferia en venda; dificultant en altres moments encara, la baratura d'aquesta mena de productes.

Ens resignem a tots aquests inconvenients, si a canvi d'ells es fomenta un camí a l'exportació de fruits primerencs de la terra, aprofitant les avantatges del clima i obrint els canals d'una nova font de riquesa, abundant i sanejada.

Els estímuls que crea aquesta nova activitat, són ben estimables, puix que ultra introduir nous elements de prosperitat, incita els nostres pagesos a fixar l'atenció i l'esforç damunt de nous conreus, intensificant-los.

La agricultura si ha de fer pròspera un país ha d'ésser per mitjà de la intensificació dels cultius, únic conduent a que la terra no estigui mai sense produir. Ella, la terra, sempre hi està disposada perquè és generosa, fecunda i inlassable amb el bon sol dels nostres climes, amb aigua abundant que la regui i amb la compensació fertilitzant dels adobs químics.

LES VEUS D'ULTRA TOMBA

Es curiós. Mentre es parlà del pacte de Sant Sebastià; mentre s'elaborà l'Estatut i es féu el plebiscit; mentre en els debats constitucionals es delimitaven les atribucions de les regions autònomes; mentre la Comissió parlamentària emitia dictàmen, en els esperits de més enllà de l'Ebre hi regnava la tranquil·litat. Quan normal i lògicament hem arribat a la vigília de la discussió de l'Estatut, aleshores tot de sobte s'agiten i reaccionen els adormits, i se senten de bell nou les veus d'ultratomba.

Tota l'Espanya clàssica de l'espanyolada i de la patrioteria; els "don Clodoaldo" i els "hidalgos"; els de "hasta el último hombre y la última peseta"; els laics de la monarquia i els que encara somnien amb la "roja y gualda"; des de "El Imparcial" a "El Debate"; des de Bugallal a Alba, tots ells, vestigis supervivents d'un món que semblava esvaït, aixequen el cap i la veu; i tornen a les velles cantarelles de la "unidad de la patria" i "de los paños malos de Tarrasa".

El fenomen ens sorprèn a mitges, només. Per un cantó l'esperàvem com un fet necessari, amb la cançó en-

Noticiari

Ha vist la llum pública el setmanari òrgan del B. O. C. a Girona, "L'Espurna".

Ens plau la seva catalanitat i el saludem.

Diumenge vinent es celebrarà un míting de propaganda regionalista en el Teatre Municipal d'aquesta ciutat, a les onze del matí.

Hi prendran part els senyors Colodà, Xifra i Riera, Estelrich i Ventosa.

La Comissaria Delegada de la Generalitat ha convocat oposicions per a proveir la plaça de Cap de Dipòsit de proveïments. També convoca els empleats i funcionaris de plantilla a unes oposicions per a cobrir quatre places de Delineants i oficials de la Comissaria delegada.

Una comissió d'Espolla, amb l'alcaldé i la Junta del Sindicat Agricol, ha visitat al Governador, per a exposar-li que amb motiu d'haver caigut una forta pedregada en aquell terme municipal, que ha destruït la collita, s'interessa per a què els fos condonada la contribució.

El Governador ha ordenat a l'Enginyer Agrònom de la província, que l'informi respecte d'aquest particular.

La festa del treball va desenrotllar-se a la nostra ciutat i a tota la província amb tota normalitat. Circularen els taxis, els autobusos i obriren les seves portes els establiments igual que en dies festius.

No ocorregué cap incident desagradable i amb tal motiu el Governador es mostrà molt satisfet de la prova de civisme que han donat les organitzacions treballadores de les comarques gironines.

S'anuncia concurs per a l'adjudicació del subministre de llenya que pugui necessitar-se en les ruïnes del Regiment d'Artilleria a Peu, núm. 2, durant l'any actual i palla llarga per a llits de tropa.

Els industrials que desitgin prendre part en ell, presentaran nota de preus a l'Oficina de Majoria del Regiment fins les 10 hores del dia 13 del corrent mes.

El senyor Ensesa visità el Governador, comunicant-li que no s'ha donat a la província de Girona la quantitat que necessita del blat exòtic importat. S'ha preguntat si resultaria més barat en el cas d'emprar farina d'aquell blat i en cas afirmatiu es faria una crida entre els forners per tal que possessin els preus al nivell d'abans o sigui rebaixant el preu del pa en cinc cèntims.

Ha quedat sospesa la vinguda a Girona del senyor Lerroux. S'atribueix la suspensió d'aquest viatge a la part activa que tindrà el cap del partit radical al Parlament, amb motiu de la discussió de l'Estatut de Catalunya.

Ha estat nomenat Inspector de Caruatges de la província el senyor Llorenç Carreras, càrrec que ja havia desempenyat abans de la Dictadura i del que en fou desposseït.

El Consell d'Administració del ferrocarril de Núria, visità el passat dimecres al senyor Ametlla, per tal d'assabentar-lo del projecte de construcció d'un nou funicular des de Núria a Finestrelles a una alçada de 2.700 metres i a molt poca distància de la frontera francesa. Segons manifestaren, sembla que començaran a construir-lo l'any vinent, coincidint amb la construcció d'un altre funicular francès, que arribaria fins a l'esmentat lloc.

Per la segona quinzena del corrent mes està senyalada la boda del nostre amic Ramon Puig i Garrote, oficial del Jutjat de primera instància, amb la graciosa senyoreta Emilia Font i Feliu.

Felicitats a l'avançada.

En la flor de la vida ha mort a Riudellots de la Selva, on residia, el nostre benivolgut amic senyor Lluís Prim i Guytó, excel·lent patrici i virtuós ciutadà.

A la seva vídua, mare i germans fem present el nostre més sentit condol.

S'ha fixat el proper dimarts dia 10 per a celebrar a Hostalrich la fira que devia tenir lloc el dia 1er de maig, la qual tingué d'ésser traslladada per la pluja que caigué durant la vigília i el mateix dia.

g. e. i. g. 1932

A FINESTRELLES

8 DE MAIG

G. E. i. G.

Sardanes, Acampada, Cross, Concursos de corda, Ramells, Fotogràfic i Literari

304
346
403
415
452
483
E
tul
ser
cur
cor
E
l'AJ
gra
quib
ha
nici
vira
Cat
N
El
taln
adoy
la C
amb
sete
fand
mac
qual
cia,
certi
Le
cret
d'of
Lle

Ha estat concedit el permís sol·licitat per l'inventor gironí senyor Jeroni Trilla i Rostoll per a instal·lar un aparell de la seva invenció en un dels passos a nivell prop de la Devesa.

L'Alcalde de Blanes ha visitat el Governador, per tal d'invitar-lo als actes que es celebraran en aquella vila el pròxim dia 15 amb motiu de la inauguració de les obres del port. Presidirà la cerimònia el senyor Alvaro d'Albornoz, el qual mentre fou ministre d'Obres Públiques aprovà el projecte. Arribarà a Blanes a mig matí i després de presidir la inauguració oficial de les obres serà obsequiat amb un àpat. Després s'arribarà a Girona on se li farà ofrena d'un vi d'honor i a entrada de fosc emprendre el viatge de retorn a Barcelona, per continuar-lo cap a Madrid a la mateixa nit.

El dia 9 d'abril proppassat el Comissari de la Generalitat de Catalunya a Girona, senyor Josep Irla, convocà un concurs per a concedir un premi de 1.500 pessetes a la millor sardana que, ultra el seu mèrit artístic i la seva perfecció tècnica, expressi d'una fàlisi més inspirada i reeixida els sentiments de llibertat i de catalanitat.

El termini d'admissió de les sardanes que optin al sudit premi acabarà el dia 25 del mes que som, constituint el Jurat qualificador els mestres Pau Casals, President, Eduard Toldrà i Francesc Civil.

L'Ajuntament de Sant Miquel de Fluvià ha acordat traslladar la festa major, anomenada "Santa Espina", al tercer dissabte d'aquest mes.

L'Ateneu de Girona ha senyalat el dia 17 d'aquest mes, per a celebrar l'homenatge a l'enginyer i professor Sr. Narcís Xifra i Masmitjà.

La Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, sucursal de Girona, donant compliment a l'acord de la Comissaria i del Consell d'Administració de la sucursal d'aquesta ciutat, es procedí la setmana passada i a presència dels Consellers senyors L. Dalmau, J. Valls i F. Auguet, al sorteig de les llibretes obertes fins a la data del proppassat mes d'abril dia 29, pertanyents a obrers, servents d'ambdós sexes i funcionaris amb sou inferior a 250 pessetes mensuals, resultant afavorides les següents llibretes:

- 211 - 269 - 288 - 298 - 299 - 306 - 308 - 309 - 310 - 311 - 313 - 314 - 318 - 324 - 334 - 337 - 340 - 344 - 345 - 349 - 351 - 353 - 356 - 357 - 358 - 361 - 362 - 363 - 366 - 368 - 369 - 370 - 372 - 373 - 375 - 378 - 381 - 382 - 403 - 404 - 408 - 411 - 413 - 414 - 415 - 416 - 419 - 420 - 429 - 432 - 433 - 435 - 437 - 440 - 445 - 447 - 450 - 452 - 460 - 461 - 464 - 465 - 467 - 468 - 469 - 470 - 475 - 477 - 479 - 482 - 483 - 487 - 492 - 495.

En conseqüència, es prega als titulars de les llibretes premiades, es serveixin presentar-les a aquesta Sucursal, a fi de fer en les mateixes, el corresponent abonament.

En sessió de la setmana passada l'Ajuntament va prendre l'acord d'agrair el donatiu que el senyor Joaquim Jubert, excellent amic nostre, ha fet amb destí a la Biblioteca municipal de la interessant obra de Rovira i Virgili "Història Nacional de Catalunya".

Nota de l'Alcaldia: El Consell de la Generalitat de Catalunya, en sessió de 12 d'abril últim, adoptà l'acord d'obrir una llibreta a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat, amb una imposició inicial de 50 pessetes, a favor de cadascun dels infants nascuts el dia 14 d'abril, proclamació de la República, els pares dels quals ho sol·licitin mitjançant instància, acompanyada del corresponent certificat del Registre Civil. Les sol·licituds es facilitaran a Secretaria municipal durant les hores d'oficina.

La setmana

MONSTRUOSITATS

Si cada setmana haguéssim de reflexar en aquestes columnes, o en aquestes notes, els fets, les paraules, els esdeveniments que més ens fereixen com a catalans i com a homes, les nostres cooperacions a VIBRACIÓ es convertirien en una secció especial dedicada a l'Ajuntament de Barcelona.

Que car pagarà el poble de Barcelona les excitacions i els sentimentalismes del 12 d'abril de 1931!

Els barcelonins votaren el que cregueren més oposat o més virulent contra la monarquia. Fenòmen tal volta explicable per un desig imponderable d'un canvi de règim.

Però els barcelonins no meditàren, que altres homes eren els factors primordials del pacte de Sant Sebastià. Que altres homes eren els que sostenien amb els presoners de Madrid, amb Alcalà Zamora i d'altres, les relacions més properes, arribant a cau d'orella, a través de les reixes de la model.

Barcelona ha pagat i paga car i malhumorada l'aprenentatge municipal dels homes de l'Esquerra. Fracàs sobre fracàs, entroncant l'afer dels pressupostos amb el conflicte dels taxis...

Però es podia esperar que almenys l'Ajuntament de Barcelona seria un ferm baluard del bon catalanisme, d'aquell catalanisme que un dia s'envolta en la figura de Macià.

Però la darrera sessió de l'Ajuntament ens ha demostrat que la majoria de l'Esquerra era més sectària que catalanista, i això, nosaltres que som catalanistes per damunt de tot, no podem menys de dir-ne el blasme.

El senyor Casanovas, ha tingut la gosadia, de menysprear la memòria d'aquell home que per nosaltres ho fou tot, de Prat de la Riba, dient, a grans veus, que més que catalanista, era un reaccionari.

No volem mesurar res. Per nosaltres, Prat de la Riba fou el catalanista màxim, l'home que morí sense màcula, que sentí el principi de la nostra nacionalitat, i edificà la Mancomunitat sobre el desgavell de les diputacions sortides de les vergonyes caciquils.

Nosaltres, veiem en Prat de la Riba el màxim de catalanitat, el màxim d'orientació i el màxim d'encert en tota la seva obra.

No tenim necessitat d'escriure més, car el poble de Catalunya que acompanya en massa a Prat de la Riba al seu enterrament, manifestació inigualada a Catalunya, no necessita arguments per constatar la categoria i catalanitat d'algun dels prohoms de l'Esquerra Catalana.

K.

El diumenge esportiu

FUTBOL

Avui a tres quarts de 3 i dos quarts de 5 de la tarda al camp de Vista Alegre.

Grans partits de futbol a benefici del notable jugador Josep M.ª Corredor.

Equips: Esbart Gironí - Girona F. C., equip B. Centre d'Esports de Sabadell - Girona F. C., primer equip.

Per l'equip visitant nom dona la següent alineació: Masip, Oro, Giner, Martí, Gracia, Tena, Helguera, Bertran, Garreta, Calvet i Pérez.

★

EXCURSIONISME

III Aplec del G. E. i E. G. amb l'ajut del Foment de la Sardana, a Finestres.

Sardanes, Acampada, Cross, Concursos de corda i ramells, Fotogràfic i Literari.

Per tal de facilitar l'anada a Finestres, a les cinc del matí sortiran autòmibus de l'Avinguda de Ramon Folch que faran el trajecte de Girona a Sant Aniol.

fadosa dels vells tòpics que han escrit totes les pàgines doloroses i tràgiques de l'Espanya monàrquica.

Ara veurem si l'essència d'aquesta Espanya encara té les rels posades en le sepulcre del Cid.

EL MOMENT DE PROVA

El moment que vivim potser és més de prova per l'Espanya republicana que per la Catalunya autonòmica.

La República, hom diu amb raó, ha vingut a tramudar l'Espanya clàssica, incompatible amb la cultura i la civilització d'avui dia. Ara s'acosta el moment de prova de la República; ara sabrem si realment el 14 d'abril hi hagué un canvi o un capgirament. La pedra de toc és l'Estatut. Ara ho veurem.

Si les Corts es deixen impressionar i pressionar per l'ambient de les cledes irresponsables; pels sentimentalismes patriòtics; per les frases fetes i revellides, el nou esperit serà un mite, un lirisme o una fantasmagoria.

Serà senyal que en el substratum de la consciència col·lectiva, el sentit de justícia, el liberalisme, la cordialitat i la comprensió, són coses perifèriques, barnis que cobreixen aparències, superficialitat...

El moment de prova arriba. La vera Espanya republicana quedarà demostrada eficientment si sap superar el passat, desoir les veus desorbitades de la sang, vèncer el prejudici de raça, dominar els impulsos del propi tarannà.

UN CAS TÍPIC

Hem fullejat el número extraordinari que "El Imparcial" dedica contra l'Estatut. Es un gest epilèptic d'ira, un espasme de furor, un atac de follia.

Per combatre, ha de recollir tots els vells clixés ja deserts, inventar tota mena de calúmnies, negar la realitat i ressucitar espectres.

Els vells clixés ja els coneixiem; les calúmnies contra Catalunya de tan sabudes ja les havem oblidades. Queda un pueril tancar els ulls a la llum i la resurrecció dels que ja no són políticament.

Així diu: Espanya té una sola llengua, un sol esperit, una sola voluntat. La Catalunya sensata no està per Estatuts, perquè és espanyola. La falsedat més gran és el plebiscit i el catalanisme és un invent de quatre despitats, etc., etc.

Els espectres, amb retrat i tot, que exhuma són: Alvarez, Alba, Bugallal, Sánchez de Toca, Ordóñez, Lema...

"Espanya de "pura cepa" monàrquica al costat dels grans farsants i dels eternals cara-girats.

CATALUNYA DERROTA A

MARX

Catalunya té raó. Si la causa sacra que pledja no fos intrínseca, no arrelés en les entranyes mateixes de la naturalesa, no sigüés un fet inevitable de biologia, no produiria en nosaltres accions ni reaccions, i no provocaria en "els altres" les reaccions i les accions violentíssimes que provoca.

S'ha dit que l'Estatut era el problema més difícil plantejat a la República; s'ha dit, i s'ha dit bé, que era la qüestió més delicada que mai s'hagi plantejat cap govern d'Espanya. Mai cap problema tan difícil, ni tan delicat, ni tan viu. No en dubtem: és el primer i gairebé diríem, l'únic veritable problema espanyol.

La maniobra de darrera hora d'ajornar la discussió de l'Estatut, intentada pels socialistes, amb l'excusa de que és més urgent la reforma agrària, és desmentida "a priori" per la realitat passional que bull entorn de l'Estatut. El problema polític sentimental, ideològic, històric, posa en segon terme, esfuma, el problema econòmic.

"El Socialista", davant d'aquest fet singular, confessa amb pena la derrota del materialisme històric de Marx.

AJUNTAMENT

CARNET D'UN ESPECTADOR

Sessió de primera convocatòria presidida pel senyor Miquel de Palol, assistint-hi els regidors senyors Dalmau, Vidal, Busquets, Colomer, Ribas, Vilardell, Rahola, Escatllar, Bonmatí, Regàs, Vila, Tomàs, Busquets Norat i Valls. Es celebrà en el despatx de l'Alcalde, per estar fent obres en el saló de sessions.

Es llegeix la correspondència oficial destacant-se en primer lloc una instància de les companyies explotadores del servei de transports de viatgers demanant adhesió de l'Ajuntament a la instància de protesta elevada al Govern, per el decret publicat. La presidència indicà que l'havien anat a visitar la comissió dels transportistes per a demanar-li s'interessés prop del Govern perquè deixés sense efecte l'esmentada disposició i que donada l'importància de l'assumpte creia convenient que el Consistori es declarés a favor. Intervé el senyor Colomer quient que està assabent de l'assumpte per haver-lo tractat a la Cambra de Comerç i que si bé el projecte anava dirigit a salvar els ferrocarrils, nervi de la nació, creia es podria trobar una fórmula d'apoiar als industrials demandants. La presidència observà que que la majoria dels firmants de l'instància fan servei en llocs que no hi ha ferrocarril. El Sr. Tomàs diu que tractant-se d'una qüestió que interessa el mercat de Girona creu s'ha d'apoiar l'instància. S'acorda que una vegada estudiada pel secretari, aquest redacti l'oportú escrit.

Es cedeix el Teatre Municipal al Centre Tradicionalista, després d'un breu debat en el qual intervenen els senyors Palol, Ribas i Tomàs.

Antecedents de la reforma agrària

La distribució de la propietat de la terra arreu d'Europa té els mateixos antecedents: el règim econòmic de l'Edat mitjana; la conquesta i la possessió com a fonament del dret. Cal no oblidar aquest antecedent de la propietat de la terra per ajudar a admetre la legitimitat de tota intervenció. En l'origen de tota propietat fiduciària hem de trobar-hi o una possessió "res nullius" o un simple dret de conquesta.

Per altra banda, contraposat amb aquest principi que, filosòficament, fa tontollar considerablement el respecte a la propietat de la terra, hi ha la suprema raó política invocada arreu d'Europa (moltes vegades secretament invocada) per a justificar tota reforma agrària. Cap raó tan impressionant, de simplista que és, com la que assenyala Wanters: la por al bolxevisme: aquesta temença és tan generalitzada a tot Europa que s'ha cregut que creant una petita burgesia rural s'aixecaria amb ella un mur considerable davant la riuada del comunisme.

Ni la quantitat ni la qualitat justifiquen la dita que Espanya és un país eminentment agrícola. Espanya és notable per la seva producció agrícola a manca d'altra cosa, però no pas per les quantitats proporcionals a l'extensió del seu territori.

Si l'home és el primer element de treball per a l'agricultura, aquesta fa lleix des d'aquest punt inicial. La nostra densitat de població no ultrapassa uns 45 habitants per quilòmetre quadrat. França, malgrat tota la llegenda de la seva densitat, té una densitat de 74 habitants per quilòmetre quadrat, Anglaterra arriba als 193, Alemanya als 143, Bèlgica als 258 habitants.

Quant als productes, Espanya, d'en tre els països d'Europa, ocupa el darrer lloc en la producció per hectàrea, de blat, sègol, ordi, civada, moresc, lli, canem, i sucre. Una mojada de terra alemanya produeix el doble de blat que una mojada de terra espanyola. I una mojada de Noruega dona tres vegades més de blat que no una de casa nostra.

Espanya ocupa el penúltim lloc en en la producció de patates i remolatxa i és la primera, en quantitat, per la producció de raïm, vi, oli i arròs. Però si el cultiu del blat ens dona aquells exemples, és possible preveure les quantitats d'oli i de vi que podria donar Espanya amb una explotació intel·ligent?

La ramaderia deixa el nostre país en darrer lloc en la cria de cavalls i porcs. En el bestiar boví, mentre Anglaterra (la meitat més petita) cria 14.000.000 de caps de bestiar, Espanya ens en dona solament 3.700.000. Les cabres sumen un total de dos milions i mig, mentre Itàlia (un terç més

Es concedeix permís per a que els atletes gironins puguin entrenar-se al Camp de Mart.

El dictàmen deixat damunt la taula la sessió passada, sobre permís d'obres a J. Duch, s'aprova, després d'un llarg debat. El Sr. Tomàs insisteix perquè no es dongui cap més permís de construcció en aque llindret; el senyor corda que fins i tant la Comissió de edificar pode nfer-ho i per últim s'avalua diu que tots els que vulguin Foment no faci acord, no es concedeix cap més permís d'obres a la part alta de la Devesa.

A l'hora dels precís preguntes anomenem: Un del Sr. Tomàs sobre arranjament de la carretera del carrer de Pedret fins al pas gual; un del senyor Rahola per a que es construeixi un hivernacle al jardí; altre del mateix sobre manera d'evitar la puja de les subsistències, contestant-li el senyor Palol que el dividend hi hauria una reunió d'abasteixedors al Govern civil i que es farà el possible per abaratir-les. El senyor Colomer diu al senyor Rahola que si es veritat que els que viuen són cars, no ho són en la proporció que esmenta el senyor Rahola aduint raons i preus de procedència, que proven que els industrials no abusen en la venda al públic.

La presidència convida als regidors que tinguin a bé anar-hi, a la reunió que per a constituir la federació de municipis catalans es celebrarà a Barcelona el diumenge dia 8.

El senyor Ribas demana que per a fomentar i incrementar el mercat del dissabte s'empenngui un pla de propaganda prop dels Ajuntaments de la comarca i es construeixin bancs per a millor comoditat de la pàgesia que vé a Girona a vendre els seus productes. I sens res més, s'aixecà la sessió.

FRICO

petita) voreja els 4.000.000. Es en la cria de bens que ocupem un bon lloc amb els nostres 2.000.000, solament superats per Rússia amb 67.000.000.

Donen una idea exacta de la nostra insuficiència agrícola les dades d'importació del darrer any. No podem variar-nos massa de la nostra agricultura quan haguérem d'importar de l'estranger, per al nostre comerç, per valor de 2.500.000 pessetes de nongetes; 7.500.000 d'aviram; 4.500.000 de carn de porc; 5.000.000 de faves; vuit milions de llegums; 32.000.000 de sígrons i 107.500.000 de pessetes de blat.

Les Arts vistes per VIBRACIÓ

ATENEU DE GIRONA

Avui a les set de la tarda, es clourà l'exposició de pintura que Ramon Barnades té oberta a la galeria de l'Ateneu.

Barnades, a desgrat de la seva joventut que sembla que s'haurien de cohibir i ofegar els seus impulsos personals ens exposa unes teles on el temps personal de l'artista comença acusar-se prometent un pròxim futur més brillant. Diem això referent a la interpretació del paisatge.

En quan a les teles que exposa de Girona, si no fossin aquelles dues "Carrer de la Cort Reial" i "Carrer de la Neu", especialment la primera, li diríem que no ha sabut copsar l'ànima de les nostres pedres.

Girona, com tota ciutat de pedra, té la seva patina inconfundible; per interpretar les pedres de Girona, cal també interpretar-ne la seva ànima, altrament la pintura agafa aquells tons d'escenografia barata que veiem apuntar en algunes teles exposades.

El conjunt de teles que exposa Barnades, donen finament la valor de l'obra que porta realitzada amb els alts i baixos que porta la joventut.

Olot, compta amb un altre soldat defensor de la tradició artística, amb un bon soldat que diríem i que no ens estranyaria que passés al davant d'algun "consagrat".

★

TEATRE MUNICIPAL

Dijous vinent, a les 10 de la nit, la companyia Casals-Bruguera, estrenarà l'obra en tres actes i en vers "La llei dels homes" original del nostre bon amic Pere Carreres.

En el número vinent la comentarem.

★

ATENEU DE GIRONA

Aquest vespre, a les set, serà clausurada l'exposició de Ramon Barnades, amb una conferència a càrrec de Joan J. Grifó, sota el tema: "Ambient i art".

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

Mirador esportiu

TORNEIG COPA LLEVANT

Resultats de la quarta jornada

Ripollet-Girona, 2-1.

Iluro-Granollers, 1-1.

Júpiter-Sant Andreu, 1-0.

	Puntuacions					Gols
	J	G	E	P	F	
Júpiter	3	3	0	0	5	16
Badalona	3	2	1	0	13	5
Sant Andreu	4	2	0	2	6	9
Ripollet	3	2	0	1	7	4
Iluro	4	1	1	2	8	10
Granollers	3	0	1	3	6	8
Girona	4	0	1	3	6	11

Després de l'última jornada, els nostres pronòstics van confirmant-se; el Girona ja ha arribat a l'últim lloc de la classificació i molt ens temem que sabrà conservar-lo fins l'últim moment. Aquesta setmana podem anotar un altre canvi de lloc, a favor del Júpiter, el qual comença aquest torneig bastant baix de forma i encara que passi a ocupar el primer lloc de la seva actuació fins avui no passa d'ésser normal; per consegüent el primer lloc resta per decidir tota vegada que la diferència entre el Badalona i el Júpiter és la mínima. Però en definitiva solament aquests dos equips deuran disputar-se la supremàcia d'aquesta competició, tota vegada que la seva superioritat es manifesta davant dels altres equips que integren aquest torneig.

★

El Barcelona guanya a la U. S. Figueres per 5 a 0.

Amb motiu de celebrar la ciutat empordanesa les fires i festes d'enguany ha confeccionat un calendari força interessant, que ja tinguem cura en el seu dia de propagar.

Avui donem a continuació una breu referència del primer número d'aquest programa esportiu, consistent amb un match de futbol jugat el dimarts a la tarda entre els equips Barcelona i Figueres.

Amb un temps força insegur encara que aclarint-se a mesura que el partit avançava, es jugà aquest partit oferint el camp un bonic aspecte per la gran quantitat de públic que s'hi congregà.

Els equips estaven formats de la següent manera:

Barcelona. — Vidal, Rafa, Alcoriza,

Font, Castillo, Arnau, Piera, Bestit, Arocha, Ramon i Pedrol.

U. S. Figueres. — Bru, Blanch, Barnet, Medina, Bosch, Madern, Valls, Jordà, Sala, Peiró i Gimbernat.

Hom es donà compte tot seguit que, Blanch, del Palafrugell, reforça la defensa ampurdanesa.

Els barcelonistes juguen bé i exerceixen un accentuat domini en la primera i segona part. En la mitja part el resultat és de 2 a 0 i en el segon temps han aconseguit marcar tres gols més.

Els jugadors del Figueres han jugat un magnífic partit, contrarrestant el domini que exercia el Barcelona que jugava esplèndidament.

El partit ha fet les delícies del nombre públic, però el resultat ha contrariat quelcom als aficionats de la Unió Esportiva que davant de l'actuació dels jugadors locals mereixien un resultat menys desfavorable.

★

Diuenge tots els esportius deuen fer cap a l'Estadi de Vista Alegre

Si el temps ho permet, demà diuenge tindrà lloc un interessant encontre entre els equips Centre d'Esports de Sabadell i el Girona, partit de benefici a favor del notable jugador i excellent esportiu Josep M.ª Corredor, el qual tingué de separar-se dels rengles de l'equip gironí per causes que tots coneixem i lamentem.

La desgràcia que acompanya al excellent jugador i amic, que amb el seu entusiasme contribuï a enaltir el nom del Girona F. C., volem creure que resta a la memòria de tothom i per consegüent, esperem, que tota la veritable afició gironina, voldrà associar-se a aquest festival i aprofitarà l'avinentsa de contribuir a un dels més justos homenatges.

★

Un altre català aspira ésser campió del món

Ha sortit en direcció del Nord de França l'ex futbolista Martínez Sagi, per a trobar-se a Lille per a prendre part al campionat mundial de caramboles de fantasia, que deu començar avui dissabte.

Sis nacions prenen part en aquest torneig, que són: Alemanya, Egipte, Espanya, Holanda, Portugal i França. Espanya estarà representada per Lluís Sevilla i el nostre compatriota Martínez Sagi, pel qual desitgem el millor èxit.

M.

ANTENA

Catalunya aporta doncs, a l'experiència del pensament universal aquesta constatació que és una vera derrota doctrinal dels pseudo-dogmes marxistes.

LA GRAN ESPERANÇA

El rebombori que de totes les Castelles es produeix en contra de l'Estatut, és atiat en primer terme pels nuclis adversos al règim, que aprofiten el general sentiment anticatalà, per a veure si escindeixen el bloc de granit de la República.

Aquesta maniobra té, naturalment, la seva contrapartida. Els veritables republicans, per anti-estatutaris que siguin, per animadversió que sentin, abans d'adoptar posicions irreductibles contra les aspiracions de Catalunya, s'hi pensaran una estona.

En el moment que escrivim no sabem com s'haurà produït el senyor Miquel Maura en el seu discurs consumint un torn contra la totalitat. Estem però segurs de que Miquel Maura no cometerà cap "ex-abrupte", si no que pel contrari, exposat el seu criteri amb tota llibertat, en el moment culminant, si vegés que per una crisi insensata corre perill d'esfondrar-se la república o simplement el Govern, no vacillaria en prendre actituds favorables a Catalunya, àdhuc contra el seu íntim sentir i pensar.

Maura faria això perquè és un bon republicà, com és natural que facin tot el contrari un Melquiades, un Alba, i, no cal dir, Rojo Villanova.

UNA TRADICIÓ ACCEPTABLE

Si el liberalisme és equilibri, el liberalisme no és amic de la exageració en tant quan aquesta és desequilibri. Això vol dir que l'esperit civil, laic i liberal, tres termes en un sol concepte, no consisteix en rebutjar tot el que tingui un fonament o un origen tradicional de religiositat.

Hi ha tradicions acceptables, sobretot si responen a un ambient popular del passat, que sovint prenen caràcter folk-lòric i assenyalen determinades circumstàncies de la vida de les generacions que foren.

A Girona cada any es celebren fires i festes per Sant Narcís; a Figueres cada any se'n celebren per Santa Creu. La tradició ha volgut que a Girona siguin les fires i festes de Sant Narcís i a Figueres de Santa Creu.

Perquè no admetre aquesta denominació? No ens cal fomentar la iconoclastia en aquest ordre de coses, perquè no fa sinó desorientar els esperits i atribuir importància excessiva a coses que no en tenen. L'esperit civil i laic ha de demostrar-se en altra mena de coses i ha de mostrar-se gelós del manteniment d'altra mena de preeminències, dintre el respecte a les consciències i l'exercici lícit de la llibertat de cada u.

L'ATEMPTAT A DOUMER

Inesperadament, el bon president de la República francesa, M. Doumer, ha estat víctima d'un atemptat. El cap de l'estat veí, representació superada del francès mitjà, com altres antecessors, ha estat escullit per la mà armada d'homicidi.

I al nivell de la víctima en el paper de l'atemptat, l'assassí o l'agressor. Un rus. L'esdeveniment amb aquesta circumstància pren més volada i la fantasia teixirà randes i ella mateixa les desteixirà.

Paris-Moscú. Els dos centres del món civilitzat. Les seves dues capitals espirituals.

Paris-Moscú: Antítesi i síntesi. El món que es transforma i el món que es capgira. Evolució i violència. Llatinitat i esclavisme, perquè en el fons del fons hi ha sempre biologia.

La ciutat i les comarques

Amb aquest títol l'excellent setmanari "Mirador" s'ocupa d'una qüestió que en la Catalunya autònoma tindrà gran importància. Reproduïm els paràgrafs més importants d'aquest article:

"Al futur Parlament de la Generalitat, Barcelona i la seva comarca es trobaran en minoria. Adhuc afegint-hi les comarques industrials que fins avui han format la província barcelonina. Poca gent ha fet aquesta remarcada ni n'ha calculat les conseqüències immenses. Això vol dir que s'anirà guarint una de les malalties més profundes del nostre cos polític; la història resultant del predomini absolut d'una gran ciutat, per força amalgamada i poc coherent, damunt d'un territori conscient de les seves característiques i amb un sentit de continuïtat d'esforç i de vida.

"Indubtablement, només dins la catalanitat podem trobar aquella força biològica, aquella "tracció de sang" que es insubstituïble per a formar una nació, si no volem reduir-la a la brutalitat d'unes xifres o l'automatisme d'unes màquines. Una nació és més que una societat d'homes que s'ajunten a l'atzar per tal d'anar bé, i que mai que hi hagi dificultats s'escampen: les nacions, aplegades per nexes que escapen a la pedanteria dels sociòlegs, sovint s'accontenten de patir, en vista d'objectius superiors. Hi ha el pensament nacional, el sentiment nacional, la voluntat nacional; sense això mai no podria donar-se aquesta vida complexa que té la virtut d'absorbir les vides individuals i justificar-se l'existència individual, amb la projecció d'un objecte que depassa la duració d'una vida i l'extensió d'un home. Aquesta personalitat col·lectiva és sobrehumana; però, cal tenir-ho present, no és immortal; cada dia cal que neixi amb la voluntat dels que la integren; una pèrdua de consciència pot significar una letàrgia; però també una defunció definitiva. I l'instint de conservació més elemental ens posa a les nostres venes la voluntat de seguir essent allò que som. D'ésser catalans; sense això, la política catalana només tindria el sentit de l'agonia.

"I aquesta catalanitat, necessària a la vida del nostre cos polític com una vitamina, es troba dins les nostres comarques. Allí no hi ha tota la població...

Llengua pròpia, esperit propi, cultura pròpia constitueixen el gran fet nacional. Catalunya té aquests senyals inequívocs. Catalunya és nació. ¿Què hi fa que els textos oficials li duguin regió de la nació espanyola? Una Constitució i un Estatut duren anys. La cultura i l'esperit i la llengua d'una nació duren segles.

ROVIRA I VIRGILI

Es massa fresc l'atemptat per a judicar-ne les conseqüències. Condemnem-lo com a homes i com a civilitzats; com a civilitzats de la gran civilització que Paris ha senyorejat i senyorejarà, mentre Moscou vivia en la barbàrie a la que un dia tornarà.

LES PRIMÍCIES

Mai com ara l'èter transparent trans porta les causes dels nostres afans. La ràdio ens permet tenir les primícies dels esdeveniments que ens apassionen, abans que el paper imprès dels grans rotatius.

Febrosament esperarem que ens arribin les noves del curs de la discussió estatutària. L'antena serà el mitjançer.

Déu vulgui que sigui portadora de noves reconfortants, gèrmen de les realitats jocundes.

Sigui com sigui, però: ¡Visca Catalunya!

ció d'alluvió, ni tota la massa industrial que ha perdut el sentit de la terra. Els homes mecanitzats, ja sense esma de la vida integral, lluny de la biologia; gent propensa a creure en teories i a viure d'hipòtesis; gent que no s'hi pensaria gaire a destruir, entre altres raons, perquè no sabrien gaire exactament què cosa era allò que feien malbé. Multitud canviant i dale-rosa de novetat, flanquejada per la turba dels inadaptats, que el maquinisme també fabrica en sèrie i sobreprodueix, com tants d'altres productes.

Aquesta missió política que el nou estat de coses assenyalava a les comarques, no solament serà beneficiosa a Catalunya, perquè servirà de balança sinó a les comarques mateixes.

No hi ha dubte que fins ara, tot i el pregon sentit nacional que elles contenen, estan una mica desentrenades del joc de la política. Hi ha grans trossos en brut; però encara falten força detalls d'exploració. Només una pràctica política, la qual només pot ésser filla d'un exercici, posarà en valor l'energia i l'eficàcia de la terra de Catalunya.

Algú ha parlat de caciquisme. Però precisament el caciquisme només pot ésser amb un règim de predomini de la capital. El cacic és el representant de la capital a les comarques; dins elles, per manca d'avinentsa, s'han atrofiat els òrgans polítics; res més fàcil que un qualsevol vengui a la ciutat la seva influència.

A més, no totes les comarques de Catalunya són camps i pagesies. Hi ha les ciutats. Tota la missió de la nova Catalunya és d'impulsar moltes ciutats de segon ordre — que són les més ciutadanes; ciutadania volent dir sanitat moral —. Cadascuna d'elles pot fixar un matis dins la composició del conjunt; un pensament director que reculli prop de la terra el sentit nacional i concorri amb els altres a formar el pensament suprem. Catalunya mai no serà del tot fins que tot Catalunya sigui la capital.

Només aleshores, al costat de l'esperit de renovellament hi haurà el sentit de permanència, i el nostre poble podrà transformar-se com un cos que canvia de matèria a través dels anys, sense deixar de créixer i també sense deixar d'ésser sempre ell mateix.

Altrament, això és el joc normal de la política. Mai, a cap nació, és la ciutat més populosa que controla la política. Sovint, ni tan solament és la capital. A Catalunya és d'una manera fortuïta que coincideix la capital històrica amb la gran ciutat industrial. Però a tot arreu la política es considera com un afer de tot el país i es procura evitar una tirania urbana. França n'és un exemple dels més marcats. Malgrat el centralisme gairebé absolut i amb tot el prestigi que té Paris, tots els polítics francesos graviten lluny de la ciutat i els resultats de la política d'ella no compten.

I cal que sigui així; una gran urbs té una activitat massa múltiple; una vida massa trepidant; es veu massa obligada a la recerca de les novetats perquè pugui portar el pas mesurat que vol l'anar madurant de tota una nació; i, a més, la seva grandesa es nodreix, principalment, de la prosperitat i la vigoria de tot un gran territori.

Evidentment, el parlament de Catalunya ha d'ésser a Barcelona; però no de Barcelona. Ésser capital vol dir això.

